

de 2.000 socis

on ja han confirmat l'assistència de més d'un miler d'associats

MIFAS

museus

s van constituir.

MIFAS

INAUGURACIÓ DEL LOCAL. El president de Mifas, Pere Tubert, al local del carrer Empúries obert el 1983.

ve de la pàgina 4

pus de coneixement sobre informàtica.

Aquestes dinàmiques però estan canviant en els darrers anys gràcies als cursos i serveis que l'entitat intenta oferir als seus associats. Una de les peces clau és la Fundació Mifas, creada el 1992 i que ofereix diferents serveis sota la premissa de diferents objectius: fomentar activitats de caràcter social i assistencial, crear, desenvolupar i mantenir centres d'ensenyament especial, de formació professional i de treball ocupacional, crear iniciatives per donar feina estable, establir centres de rehabilitació i de residències per a persones i potenciar el màxim la integració d'aquestes persones al món del treball i la vida social.

Treball i oci

Per portar a terme aquestes actuacions es disposa de diferents eines. Així pel que fa a la integració laboral s'ha creat el Servei de Suport a la Integració Laboral (SSIL) que informa i assessora les empreses sobre els avantatges de contractar persones discapacitades i ofereix una borsa de treball per a la inserció laboral. També té una residència al carrer Empúries de Girona i un taller ocupacional a Riudellots de la Selva.

El finançament de Mifas prové sobretot del grup d'empreses que des de l'any 1985 ha anat creant per dotar-se de pressupost i al mateix temps per crear llocs de treball per a les persones amb discapacitat física que formen part de la borsa de treball de l'Associació. Per exemple, Mifas ha creat l'empresa Giropark, que controla els aparcaments de moltes poblacions gironines. També té Tadifi, que gestiona aparcaments, i Giroassist, empresa auxiliar de correus i encarregada de fer *mailings*. A més ha invertit en negocis aliens perquè representaven un benefici considerable sense cap tipus de risc, com per exemple a la barcelonina Bacedi, encarregada de la vigilància d'aparcaments privats, jardins i comuni-

■ **El 1981 es crea el club esportiu que té secció de tennis, bàsquet, atletisme, tennis, hoquei i tir**

■ **Des de 1985 ha constituït tres empreses per crear llocs de treball i autofinançar-se**

tats de veïns. Són tasques, tal com explica el president de Mifas, Pere Tubert, que no requereixen una gran formació i que els associats poden realitzar amb tota normalitat.

Però no tot és treballar. Mifas també té un grup d'oci que organitza excursions, sortides i activitats com jocs participatius i videofòrums. L'espai de la Casa de les Dunes, permet fer trobades entre socis de diferents comarques. Està ubicat al parc del Montgrí, a prop de l'Estartit.

L'any 1981 es va constituir el Club Esportiu Mifas, el primer club esportiu de persones amb algun tipus de discapacitat de les comarques gironines i que té seccions a diferents modalitats com són el bàsquet, el tir olímpic, l'atletisme, la natació, el tennis i l'hoquei.

L'entitat Mifas es va crear després que un grup de persones afectades per un o per un altre tipus de disminució física apostés per revitalitzar el moviment associatiu dins el col·lectiu amb l'objectiu d'informar, canalitzar i gestionar els problemes amb els quals es troben els disminuïts a nivell educatiu, laboral, esportiu i d'habitatge. Una de les principals característiques de l'associació Mifas és que està integrada i dirigida per persones amb discapacitats físiques, un fet que probablement afavoreix la comprensió dels problemes als quals ha de fer front el col·lectiu.

TAPI CARRERAS

PERE TUBERT. El president de l'Associació al despatx del local de Girona.

A Girona, un dels llocs conflictius per a nosaltres és l'illa de l'Hi-percor.

-No tothom els respecta...

Certament és molest trobar-te un cotxe mal aparcat en un espai on s'ha rebaixat la vorera perquè les persones amb cadira de roda puguin continuar el seu camí. El discapacitat ha de girar cua i sovint fer una volta molt llarga. No val dir que s'aparca només per cinc minuts. Ja fem campanyes de sensibilització, però cal més temps. Per exemple, fa poc vam anar a Portbou, per conscienciar als veïns que no aparquin en espais reservats per a discapacitats.

-Hi ha prou aparcaments per a discapacitats?

-No ens podem queixar. Amb la nova normativa de la Generalitat podem aparcar a les zones de càrrega i descàrrega i a les zones blaves sense haver de pagar. A més dels aparcaments reservats per a discapacitats. Dins la tònica general de les ciutats, que totes tenen manca d'aparcaments, el nostre col·lectiu també en té poc, però estem satisfets. S'ha avançat molt i tots els nous apar-

■ **«Abans la gent es parava a mirar. Ara no i sortim al carrer voluntàriament»**

■ **«Encara hem de vigilar les obres perquè compleixin la normativa»**

caments incorporen reserves per a discapacitats.

-L'accés a la feina és complicat per al col·lectiu?

-Molt. N'hi ha que volen feina i ho tenen difícil. Tenim programes de formació laboral i cursos d'informàtica. Abans per ser conserge o telefonista no calia saber utilitzar un ordinador, però ara és fonamental. També tenim assessors que expliquen a les empreses de més de 50 treballadors que el 2 per cent de la plantilla ha de ser de personal amb alguna discapacitat. Quan accepten ens

donen un perfil i nosaltres intentem buscar-lo. A més, amb la Diputació oferim un programa de seguiment laboral per persones que admeten problemes per anar a treballar.

-Els discapacitats d'ara són com els d'abans?

-No. Abans molts associats havien patit la pòlio o un accident laboral. Eren persones d'entre 35 i 45 anys. Ara l'edat està baixant als 25 anys i molts tenen malalties degeneratives o han patit un accident de trànsit. A més ara, amb l'avenç de la medicina es viu més temps que abans.

-Quins reptes es marca per al futur?

-Continuar amb les activitats i construir el centre de dia a Vilafranca, que serà com el de Riudellots de la Selva. Però sobretot preocupa la dependència. Cada cop hi ha més gent gran que tindrà serveis i podrà ser atesa i nosaltres per exemple, no tenim dret a una assegurança privada i hem de refiar-nos de la Seguretat Social. Per això tenim centre de dia i residències per autodirigir-nos.